

Arrest

nr. 84 045 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat M. VERRELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 januari 1977.

Op 13 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd op 16 maart 2011 geactualiseerd.

Op 12 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Bij arrest van 11 augustus 2011 met nummer 65 513 wordt de beslissing van 12 januari 2012 vernietigd.

Op 2 september 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Betrokkene voegt bij onderhavige 9bis een aanvraag met toepassing van het oude artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet toe, die gedateerd is op 13.04.2005 en die in Antwerpen zou zijn ingediend (cf. bijlage nr. 3). Deze aanvraag kan echter niet worden aanvaard als bewijs van een geloofwaardige poging aangezien dit stuk niet werd ondertekend. Bovendien is ook uit navraag bij de gemeente Antwerpen gebleken dat zij geen aanvraag van die datum terugvinden. Bijgevolg toont betrokkene niet aan dat hij voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf in België heeft gehad of dat hij voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene toont verder niet aan voor welke prangende humanitaire situatie hij in aanmerking zou kunnen komen om op basis van huidige aanvraag geregulariseerd te worden. Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België zou verblijven; hij zijn uiterste best zou hebben gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving; verzoeker goed Nederlands spreekt, wat wordt gestaafd met een verklaring van niveaubepaling en een verklaring van aanmelding voor de Nederlandse les dd. 10.11.2009; hij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd in België, wat wordt gestaafd met verscheidene verklaringen van gekendheid; betrokkene zich ook op economisch vlak zou willen integreren in de Belgische samenleving en hij in zijn eigen levensonderhoud zou willen voorzien en dat hij vastberaden is om werk te vinden, wat wordt gestaafd met een attest van werkbereidheid van de VDAB dd. 03.11.2009; het resultaat van die aard zou zijn dat van een duurzame lokale verankering zou kunnen gesproken worden en betrokkene een attest van gekendheid dd. 04.11.2009 van het Regionaal Open Jeugdcentrum Mechelen en een huurovereenkomst voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd op 5 oktober 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijf in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel aan. Doordat het tweede middel op het eerste middel voortbouwt, worden ze samen besproken.

2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing werd niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker.

Bestreden beslissing verwijt verzoeker dat hij geen geloofwaardige poging tot het bekomen van legaal verblijf zou gedaan hebben voor 18 maart 2008 en dus niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

In 2005 echter heeft verzoeker zijn toenmalig advocaat, Mter. Q. (...) verzocht voor hem een aanvraag in te dienen op basis van het toenmalige artikel 9,3 Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft van zijn raadsman toen ook een kopie gekregen van het ingediende verzoekschrift, waarvan hij een kopie voegde bij de aanvraag die hij op 16 november 2009 indiende, (stuk 2 als bijlage)

In de vernietigde instructie van 18 juli 2009 staat duidelijk beschreven dat om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op basis van punt 2.8A, verzoeker een geloofwaardige poging diende te ondernemen om in België legaal verblijf te bekomen.

De vraag om een regularisatieaanvraag in te dienen die hij in 2005 aan zijn advocaat stelde, is in zijn hoofde wel degelijk een geloofwaardige poging om legaal verblijf te bekomen in België.

Jarenlang werd hij door zijn advocaat aan het lijntje gehouden en in de waan gelaten dat een aanvraag voor hem hangende was.

Waarom de aanvraag van 2005, waarvan verzoeker jarenlang dacht dat deze effectief was ingediend, niet kan aangemerkt worden als geloofwaardige poging blijkt onvoldoende uit bestreden beslissing. Er wordt slechts gesteld dat deze poging niet geloofwaardig was omdat de kopie die verzoeker bij zijn aanvraag in 2009 diende niet ondertekend is door zijn toenmalig raadsman en de gemeentediensten de aanvraag niet zouden ontvangen hebben.

Dat de kopie die verzoeker in zijn bezit had niet ondertekend werd door Mter. Q. (...), is normaal aangezien het hier louter een kopie betreft ter attentie van verzoeker en niet het verzoekschrift zelf dat werd opgestuurd naar de burgemeester van de gemeente waar verzoeker woonde.

Nergens in de vernietigde instructie staat bovendien vermeld dat de gemeentediensten ook effectief enige aanvraag moeten ontvangen hebben voor 18 maart 2008, enkel wordt verwacht dat er geloofwaardige poging ondernomen werd.

Het dossier van verzoeker voldoet dan ook volledig aan de voorwaarden van de vernietigde instructie van 18 juli 2009.

Verzoeker verblijft wel degelijk sinds 2000 onafgebroken in België en heeft getoond dat hij zijn best doet om zich te integreren. Hij heeft een geloofwaardige poging ondernomen om legaal verblijf te bekomen voor 18 maart 2008.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet correct en dus niet afdoende gemotiveerd.”

2.2. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoeker.

Door het verblijf aan verzoeker te weigeren en hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, worden zijn kansen op een toekomst in België afgenomen, waar hij de laatste 10 jaar onafgebroken verbleven heeft.

Zo leidt de beslissing van tegenpartij tot de ontwrichting van het leven van verzoeker. De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden.

De beslissing van tegenpartij is disproportioneel en onredelijk.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de aanvraag ongegrond verklaard wordt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij wel degelijk een geloofwaardige poging tot het bekomen van een legaal verblijf heeft gedaan voor 18 maart 2008. De verzoekende partij legt uit ze een advocaat gecontacteerd heeft in 2005 om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en dat zij bijgevolg jarenlang aan het lijntje werd gehouden en in de waan gelaten dat een aanvraag voor haar hangende was. Voorts stelt de verzoekende partij dat nergens in de vernietigde instructies vermeld wordt dat ook de gemeentediensten effectief de aanvraag moeten ontvangen hebben voor 18 maart 2012.

De verzoekende partij voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat zij wel een geloofwaardige poging ondernomen heeft. Deze voorwaarde werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoet aan de voorwaarde van een verblijfsduur van vijf jaar, zodat zij in essentie een strikte toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de materiële motiveringsplicht, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Waar de verzoekende partij van mening is dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel is, merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De verzoekende partij voert geen andere grieven toe dat deze al besproken zodat het redelijkheidsbeginsel niet geschonden is. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de tweede bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits hij

voldoet aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Tot slot wordt erop gewezen dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES